

dette Ting, til at føre Ordet i den overlegne haanlige Tone overfor Begrebet Neutralitetspolitik, som han gjorde det i Dag. Men for Fremtiden var han i alt Fald sikker paa, at det var forbi dermed. Og vi er jo alle enige om, at indenfor Folkenes Forbund vil denne Neutralitetspolitik faa en noget anden Karakter end tidligere. Men ganske bortset fra, hvorledes det gaar i det Øjeblik, Folkenes Forbund kommer til at træde ind overfor en lovbruderisk Stat, vil ingen være uvidende om, at ogsaa efter Folkeforbundets Regler kan der føres Krige af saakaldt lovmæssig Karakter, og da indtræder det gamle Neutralitetsbegreb i hele sin tidligere Ret. Men naar det ærede Medlem nu har udtalt sin Ringeagt deroverfor, hvad ønsker han da i Stedet? Saa vidt jeg har forstaaet, er det noget, han betegner med Ordet Orienteringspolitik. Hvad er Orienteringspolitik? Den Gang, da Folkenes Forbund var blevet dannet, voksede der ret hurtigt her i Danmark en Forestilling op om, at det skulde være en Slags ny hellig Alliance med den bestemte Opgave bestandig at holde Tyskland i Ave. Og man fandt i de samme Kredse indenfor dette Forbund en bestemt Opgave for Danmark; det skulde være Vestmagternes Forpost overfor Tyskland ved Indløbet til Østersøen. Af et konservativt Lands aadsmøde fremsattes der en Udtalelse, der tyder paa, at Partiet ikke var upaavirket af denne Forestilling. Jeg vil derfor gerne spørge det ærede Medlem, om han, der er Talsmand for den aabne Politik paa det udenrigske Omraade — i alt Fald efter, at hans private diplomatiske Virksomhed foreløbig maa siges at være afsluttet —, er af den Opfattelse, at vi skal føre den Politik: at søge en tættere eller svagere Alliance med Vestmagterne vendt mod Tyskland ogsaa for de kommende Tider. Det vilde glæde mig, om det ærede Medlem vilde give et klart og tydeligt Svar paa, om det er hans Hensigt. Jeg tør maaske, saafremt det er hans Hensigt, sige, at saa staaer det noget ejendommeligt og mærkeligt til de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte om det Samarbejde, vi skulde have med de to andre nordiske Lande og Holland. Jeg tror, at turde sige, at selv om det ærede Medlem skulde blive en meget stor Mand i det konservative Parti, og selv om det ærede Medlem skulde blive en større Mand

i dansk Politik, end han i Øjeblikket er, formaar han dog ikke at føre nogen af de nævnte Stater, hverken Sverige, Norge eller Holland, ind i en Eventyrpolitik af den Karakter, han her har talt om. Men naar det ærede Medlem nu har udtalt sig i en saadan Retning, har man maaske Grund til at stille et bestemt Spørgsmaal. Det ærede Medlem siger, at han bestemmer jo ikke Regeringens Politik i den Henseende. Saa venlig, eller som Tonefaldet faldt, maa jeg maaske sige saa naadig, var det ærede Medlem overfor den højtærede Regering. Jeg tror, at vi andre kan sige, at det er godt, at det ærede Medlem ikke gør det. Den højtærede Regering har nu en Anledning og Lejlighed til at klarlægge sin Opfattelse paa dette Omraade. Jeg nærer ingen Tvivl om, at denne Opfattelse i Realiteten vil blive en Hævdelse af den fra dansk Side tidligere førte Ligelighedspolitik i Tilslutning til den Opfattelse deraf, vi ogsaa forfægtede, selv om denne Erklæring bliver affattet i saa hensynsfulde Ord, som man skylder en saa kær Ven og god Forbunds-fælle. Men medens jeg ikke er i nogen Tvivl om Regeringens Standpunkt paa dette Omraade, er jeg ikke klar over, hvilket Standpunkt det konservative Folkeparti indtager. Det ærede Medlem siger: Jeg bestemmer ikke Venstres udenrigske Politik. Jeg har Grund til at spørge: bestemmer det ærede Medlem det konservative Folkepartis Politik i dette Spørgsmaal? Jeg ved ikke, om det ærede Medlem selv kan svare derpaa. Men hvis det ærede Medlem ikke mener med tilstrækkelig Myndighed at kunne svare derpaa, sidder jo Formanden for det konservative Folkeparti og Ordføreren for de Konservative under denne Finanslovdebat her i Salen. Derfor vil jeg spørge det ærede Medlem Hr. Pitzner, om det er det konservative Folkepartis Hensigt og Villie at vende sig mod den Ligelighedspolitik, som Danmark hidtil har ført, og bestræbe sig for at føre Danmark ind i Orienteringspolitik, der paa Forhaand knyttede det mere til den ene eller den anden af de formentlige Magtgrupper. Det vilde interessere mig meget, om man kunde faa et klart og bestemt Svar fra det ærede Medlem paa Partiets Vegne, for denne Debat løber til Ende.

Jeg vilde for mit Vedkommende me-